

ših prispevkov za naše planinstvo, ki so bogatili njegov in naš čas življenja okoli Zagorja ob Savi, v celotnem Zasavju in širšem slovenskem planinskem prostoru.

Ob sklenitvi njegove 72-letne življenjske poti je prav, da na kratko pregledamo njegov delež v PD Zagorje. Dobro nam je znano, da je njegovo delo močno vtakno v več kot 40-letno obdobje bogate planinske dejavnosti od osvoboditve do danes. Jože je že prva povojna leta na svojem delovnem mestu izstopal kot uspešen delavec-trgovec in aktivist. Zagorsko planinstvo je potrebovalo takšnih ljudi, saj je društvu vojna vihra vzela vse imetje. Že leta 1946 je bil izvoljen v prvi upravni odbor društva in je v njem kot zelo delaven ostal vse do svoje smrti. Njegove sposobnosti so prišle do izraza v gospodarskem odseku, kjer je bil najbolj potreben. Tako je prevzel že leta 1955 posle gospodarja kočarja na Čemšeniški planini, ki jih je zelo uspešno opravljal do leta 1982, ko mu bolezen tega ni več dopustila. Njegov osebni delež je bil vgrajen že v prvi planinski dom na Zasavski gori, postavljen leta 1949. Kasneje so se vrstili objekti na Čemšeniški planini: lesena montažna kočarja, depandansa in sedanji novi planinski dom dr. F. Goloba. Z veliko zavzetostjo je prevzel zaupane mu naloge vse od začetka gradnje do končne otvoritve, ki se je je neizmerno veselil.

Toda čas neusmiljeno hiti: ko smo se poslovili od njega, smo proslavili že 15-letnico tega društvenega dogodka.

Med člani UO je bilo v vsem obdobju vedno nekaj aktivnih pevcev, med katere je spadal tudi Jože, zato ni naključje, da se je veliko delovnih akcij zaključilo z ubrano slovensko zborovsko pesmijo. Pesem, ta redna spremljevalka planincev, je bila skoraj vedno navzoča tudi po zaključku številnih sej UO, posebno do leta 1981, zato nam bo njegova intonacija z žametnim basom ostala v trajnem spominu.

Za vsestransko delo, ki mu je praktično posvetil vse svoje življenje, je prejel poleg državnih odlikovanj tudi vsa možna planinska častna odličja: zlati znak ZPD, srebrni in zlati znak PZS ter srebrni in zlati znak PZJ.

Alojz Sajovic

In memoriam: Silvo Cerjak

Le malo je ljudi, ki gredo iz uhojenih poti in sledijo svojemu hrepenenju.

V Tanzaniji, ki je za večino ljudi le ena od afriških držav, je ostal Silvo Cerjak. Ostal je na enem od svojih pettisočakov, kjer ga je višina presenetila na najbolj krut način.

Če morje odplavi grudo prsti, je zemlje manj. Ob smrti vsakega prijatelja je mene manj!

Kar naenkrat smo onemeli in med močnimi skladi večnega ledu afriškega Kilimandžara smo se morali soočiti z najbolj krutim dejstvom, da te ni več in da se bomo morali domov vrniti brez tebe. Ko bi morali skupaj najbolj doživljati vse čudovitosti Kilimandžara in sveta pod njim, ki smo si ga tako želeli in garali zanj, smo prazni nemo strmeli vate, ko smo te skozi nasade banan in eksotičnega cvetja vozili proti bolnišnici v dolini, da tam potrdijo neizbrisno dejstvo, da te ni več.

Želel sem si lahko le, da ta vožnja ne bi nikoli imela konca.

Silvo je veliko svojega dela in življenja podredil alpinizmu. Zato so bile njegovo življenje v veliki meri gore, prepadne stene, snežni viharji, plazovi, mrzle noči brez spanja, strah, pogum, veselje in žalost, tudi treningi in garanje brez počitka, poležavanje v savnah, topel dom, avanture, nevarnosti — in še bi lahko našteval.

Le kdo bi znal prešteti, kolikokrat smo se skupaj potešeni vračali z gora.

In ker je tega za večino ljudi nekoristnega sveta veliko, smo vedno znova tudi odhajali.

Tudi to je čar uročenega športa, ki človeka vedno znova odtrga od toplega domačega ognjišča, da gre na novo pot.

Kako prijetne ali pa tragične so vrnitve s takih poti, vedo le izbranci, ki to doživijo.

Ker smo se vedno vračali, sem imel občutek, da se nam ne more nič zgoditi. Toda žal v gorah tudi za tiste, ki jim veliko pomenijo, obstaja cona smrti, meja, ki je ne zna določiti noben strokovnjak, ki je napisana v zvezdah.

Tolikokrat smo skupaj pomagali drugim, ki jih je kakorkoli doletela nesreča v gorah.

Zgodilo pa se je, da tebi, Silvo, nismo mogli pomagati.

Tako je pod vročim Kilimandžarom med cvetočimi rododendroni, evkaliptusi, bananami in kokosi zagorel velik ogenj, ki se je videl daleč na goro.

Silvo, oprost, ker odhajamo naprej brez tebe. Toliko ciljev, ki smo jih skupaj načrtovali, je še pred nami, da ni počitka. Nekako pa boš vedno ostal z nami. Nosili te bomo s seboj, kot smo te nosili tudi iz Afrike.

In če nobena stena, noben kamen, plaz ali nobena razpoka nikjer na svetu ne čaka na nas, da nam prekine pot, po kateri hodimo, se bomo nekoč umirili tu nekje blizu tebe, med gozdovi in polji, po katerih smo skupaj tolikokrat nabirali moči za nove cilje.

Silvo, zato samo na svidenje!

Ivč Kotnik

Planinski tabor Saturnusa

V Saturnuškem domu v Kranjski gori je bil v začetku letošnjega julija planinski tabor Saturnusa. Udeležilo se ga je 16 otrok v starosti od 10 do 15 let, vodilo pa ga je pet planinskih vodnikov — članov PD Saturnusa in vodja tabora.

Tabor je potekal po prej pripravljenem programu; zaradi dežja je sicer prvi dan odpadel izlet v dolino Pišnice, zato pa sta toliko bolj uspela izleta na Mojstrovko in Prisojnik, ki sta bila vsekakor najzanimivejši del tabora.

Otroke smo popeljali najprej po Hanzovi poti na Mojstrovko (2366 m), nato pa še po grebenski poti na Prisojnik (2547 m). Oba vzpona sta zahtevna ter potekata po zavarovanih plezalnih poteh in deloma tudi prek snežišča. Oba vzpona sta ob dobrem varovanju naših vodnikov potekala brez težav.

Na vzpone pa otroci seveda niso šli nepripravljeni, temveč so naši vodniki vsak dan v večernih urah imeli predavanja o hoji in varnosti v gorah, prvi pomoči v gorah, vezavi vozlov in plezanju. Pridobljeno znanje so otroci lahko tudi praktično preizkusili v dolini Krnice, in sicer s spustom z vrvo preko 20-metrške stene. Poleg teh dveh gorskih izletov smo opravili tudi nekaj izletov v okolico Kranjske gore. Tako smo šli v Planico in se povzpeli na vrh naše smučarske velikanke, ogledala pa smo si tudi dolino Krnice in

slapove v Martuljku. Tudi ti izleti so bili poučni; otroke smo seznanjali z rastlinskimi in živalskimi svetom.

Tabor je vsekakor zanimiva zamisel saturnuškega PD, kako mladini približati gore; mladi bodo nadaljevali našo bogato planinsko tradicijo.

Končni vtis je, da je tabor uspel, zato ga velja nadaljevati tudi v prihodnje. Pomembno je tudi to, da nihče izmed otrok ni bil poškodovan, za kar so predvsem zaslužni naši vodniki.

Vodja tabora:
Marina Jeras

»Tu je stala Tinetova koča«

V PD Zagorje ob Savi smo že nekaj let premišljevali o postavitvi spominskega obeležja na Čemšeniški planini na kraju, kjer je stala znana Tinetova koča.

Društvo je v nedeljo, 26. junija letos, skromno praznovalo 15-letnico izgradnje novega planinskega doma dr. F. Goloba, ob tej priložnosti pa je odkrilo spominsko obeležje, ki naj mimoideče planince spominja na Tinetovo kočo.

Odkritja se je udeležilo precej članov društva, praporščaki iz PD Zasavja in zastopstvo PZS. V kratkem kulturnem sporedu so sodelovali rudarski pevski moški zbor Loški glas, pionirji z recitacijami in harmonikar Nande s svojima vnukoma, vsi navzoči pa so najprej z enominutnim molkom počastili spomin v tistih dneh preminulega dolgoletnega gospodarja doma Jožeta Polca. Nato je predsednik društva Franc Fajfar povedal zbranim naslednje:

»V tem tednu naše društvo skromno praznuje 15-letnico izgradnje novega planinskega doma in več kot 50-letnico prvega zavetišča tu na Čemšeniški planini. Društvo si je že leta 1927 uredilo prvo planinsko zavetišče na Sv. planini (danes Partizanski vrh) in v istem času drugo zavetišče v prostorih mežnarije na Zasavski gori, leta 1931 pa je tu že stala znana Tomazinova koča. Leta 1932 so mladi, zagnani planinci-študentje — člani smučarske sekcije društva zgradili prvo planinsko zavetišče tu na Čemšeniški planini. Zanimanje za planinstvo je v tistem času naraščalo tudi med mladimi rudarji. Zelo vnet pristaš planinstva med temi mladimi je bil Čoparjev Tine. Njegova je zamisel o postavitvi zavetišča-koče tu na Čemšeniški planini. Za idejo je navdušil svoje somišljenike iz Lok in Kisovca pri Zagorju: brata Lojzeta, Karla Dolinška, Ivana Kobilška, Karla Škrabarja, Darka Kolenca in Karla Pušnika, ki mu je bil kot izučen mizar prava desna roka.

Postavitev ni bila preprosta, saj takrat ni bilo nobene od današnjih poti. Ves material so ročno z malim vozičkom prepekljali iz Lok do vasi Jesenovo, od tam pa